

als razend en tenslotte lieten ze haar maar op den grond liggen om tot bedaren te komen. Een van de zieke vrouwen kwam haar bed uit, ze was ook kreupel. Ze boog zich over haar heen om haar op te tillen, wat haar zelf deed schreeuwen van pijn. Dit bracht Annie tot bezinning, ze kroop omhoog en had nu de vrouw te helpen weer in haar bed terug te komen.

Zoodra het licht was, wilde ze weer naar haar broertje terugkeren, maar men zei haar zich eerst te wasschen en te kleeden en te beloven dat ze zich kalm zou houden en toen mocht ze hem zien en ze zat op een stoel naast zijn bedje en tuurde naar zijn smalle, bleeke gezichtje, omringd door donker krulhaar. Het eenige, dat ze in de wereld had bezeten . . .

En opeens sprong ze weer op, sloeg haar armen om hem heen en kuste hem, kuste hem . . . Toen hij begraven werd, rende ze achter de mannen aan, die hem wegbrachten, maar juist bij de poort hield een dokter haar tegen, nam haar bij de hand en samen volgden ze de kleine kist naar het graf. Doch toen ze den kuil dicht wierpen viel ze neer, haar gezicht in de aarde. Ze tilden haar op en een der mannen zei: „Kijk eens wat een mooie bloemen we voor zijn grafje hebben.” Ze stak ze één voor één in het zand en haar tranen maakten ze nat; daarna nam de dokter haar mee terug. Sommigen onder de vrouwen, die zelf zoo lijdten moesten, waren heel lief voor het bijna blinde, eenzame kind, en een zwakzinnig meisje wist ze over te halen, haar uren lang voor te lezen; ze was zeer weetgierig, maar kon helaas zelf geen letter meer zien. Doch ook met de verhalen over het leven van de vrouwen zelf, over hun geheele zwarte verleden, raakte ze bekend, en ze kwam op de hoogte met dingen waarover andere vrouwen hun geheele leven nimmer een woord hooren. Haar grootste wensch was, naar school te gaan en te leeren. Een der vrouwen had haar verteld, dat er zelfs scholen voor

blinden bestonden. Tijdens de jaren in het Armhuis was ze verschillende malen aan haar oogen geopereerd, maar altijd tevergeefs.

Sedert langen tijd deden de vreeselijkste verhalen over de toestanden in het Armhuis de ronde en de vrouwen waren er zeker van, dat een inspectie spoedig zou volgen. Tot zoolang moest ze wachten, maar dan moest ze den man, die het onderzoek te leiden had, zelf aanspreken en hem haar wensch mededeelen. Eindelijk vond het onderzoek plaats, ze volgde de groep heeren tijdens hun geheelen tocht op eenigen afstand, ze wist, dat dit haar eenige kans was en ze durfde den man in kwestie niet aan te spreken. Ze stonden reeds bij de groote, gele poort om te vertrekken, ze wist dat in enkele seconden haar kans om het Armhuis uit te komen voorbij zou zijn. Met den moed der wanhoop wierp ze zich temidden van de deftige groep en riep: „Mr Sanborn, Mr Sanborn, ik wil zoo graag naar school toe!” „Wat scheelt je?” vroeg een van hen verbaasd. „Ik kan bijna niet meer zien,” riep het kind. „Hoe lang ben je hier geweest?” vroegen ze haar. Ja, dat wist ze niet, maar het gevolg was, dat op zekeren dag een van het huis op haar toekwam en zei, dat ze naar school zou gaan. Maar ze had geen kleeren, want het weinige, dat ze destijds had meegenomen, was reeds lang veel te klein geworden. Ze was radeloos van angst, dat ze nu toch nog zou moeten blijven, maar ze kreeg twee katoenen jurken en allen omringden haar met goede raadgevingen.

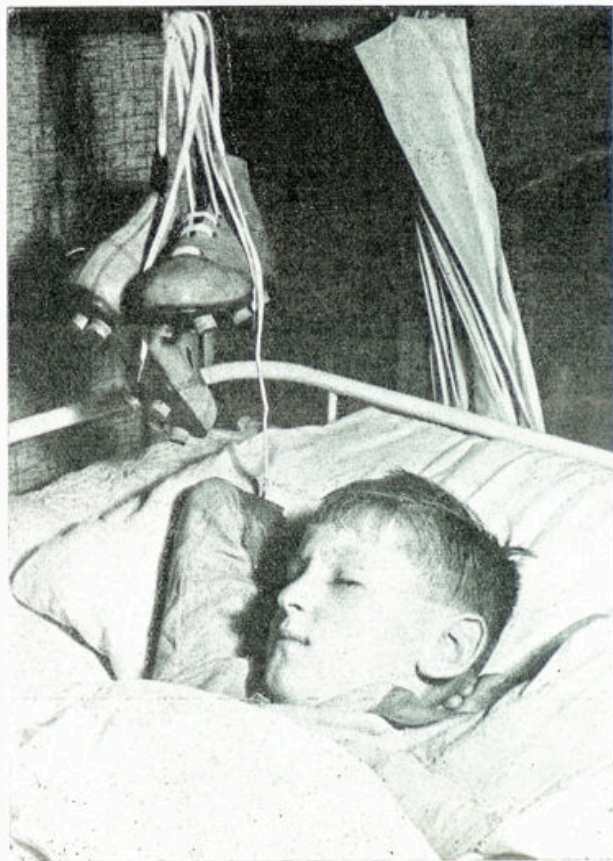
„Nooit moet je vertellen, dat je van het Armhuis komt!” en „houd je hoofd rechtop, want je bent geen haar minder dan een van de anderen.” „Schrijf ons wanneer je hebt geleerd hoe je dat doen moet.”

Zoo kwam ze op veertienjarigen leeftijd, het was het jaar 1880, in het Perkins Instituut in Boston.

„Helen Keller was toen drie maanden oud,” voegt Nella Braddy aan haar verhaal van dien tijd toe.

De schrik van de huisvrouw

De droom van een jongen